

Een

'What the fug?'

Haven laat haar cakeje met de roze glazuurlaag, de rode spikkels en het zilveren papiertje uit haar hand vallen. Haar dik opgemaakte ogen kijken me vragend aan terwijl ik ineenkrimp en om me heen kijk naar de andere mensen op het drukke plein. Ik heb er spijt van dat ik deze plek heb gekozen. Het leek mij een goed idee om naar haar favoriete banketbakker te gaan op zo'n zonnige zomerdag, vooral met het nieuws dat ik heb. Ik had gehoopt dat het kleine aardbeiencakeje de boodschap wat zou verzachten. Als ik het opnieuw mocht doen, zouden we in de auto blijven zitten.

'Kan het wat zachter? Alsjeblieft.' Ik probeer het vrolijk te brengen, maar ik klink meer als een strenge, chagrijnige bibliothecaris. Ze leunt naar voren en veegt haar lange pony met de platina pluk achter haar oor. Vervolgens tuurt ze me aan.

'Sorry, hoor, maar meen je dat nou? Je overvalt me met onwijs heftig nieuws – en dan bedoel ik echt gigaheftig. Mijn oren suizen nog na en mijn hoofd tolt ervan. Het liefst wil ik dat je het nog een keer zegt, om er zeker van te zijn dat je zei wat ik denk dat je zei, maar jij maakt je er druk om dat ik te hard práát? Doe toch normaal!'

Ik schud mijn hoofd en kijk weer om me heen. Ik moet de scha-

de zien te beperken en dus praat ik zelf een stuk zachter. ‘Het zit zo: niemand mag het weten. Het moet een geheim blijven. Dat is uiterst belangrijk,’ dring ik aan. Dan realiseer ik me tegen wie ik het zeg: iemand die van haar lang zal ze leven nog nooit een geheim heeft kunnen bewaren.

Ze rolt met haar ogen en laat zich weer op haar stoel vallen terwijl ze wat voor zich uit mompelt. Ik neem haar in me op en zie dat ze al genoeg symptomen vertoont: haar bleke huid lijkt te stralen en ziet er perfect uit. Er is al bijna geen porie meer te ontdekken. Haar golvende, bruine haar met de platina pluk vooraan glimt en glanst alsof ze uit een shampooeclame komt. Zelfs haar tanden lijken nu al witter en rechter te staan en ik vraag me af hoe dat zo snel heeft kunnen gebeuren – na een paar kleine slokjes van de onsterfelijkheidsdrank. Bij mij duurde het zoveel langer.

Ik blijf haar bestuderen voor ik diep zucht en me concentreer. Normaal gesproken blijf ik uit de gedachten van mijn vrienden, maar dit keer moet het maar. Ik probeer te ‘zien’ wat er in haar omgaat. Een glimp van haar energie of van de woorden die ze nu niet zegt, alles is prima. Ik weet zeker dat deze omstandigheden het kijkje in haar hoofd rechtvaardigen.

Waar haar gedachten normaal gesproken een open boek voor me zijn, loop ik nu tegen een muur van stilte op en ik kom niet verder. Zelfs als ik voorzichtig mijn hand over tafel laat glijden en haar met een vingertopje zachtjes aanraak – alsof ik opeens meer wil weten over de zilveren ring met de doodskop – gebeurt er niets.

Ik kan haar toekomst niet zien.

‘Dit is allemaal zo...’ Ze slikt en kijkt om zich heen, van de spetterende fontein naar de jonge moeder die met één hand een kinderwagen voor zich uit duwt en ondertussen in haar mobieltje schreeuwt en de groep meisjes die net uit een bikiniwinkel komt met armen vol plastic tassen. Alles liever dan dat ze mij aankijkt.

‘Het is een hoop informatie tegelijk... maar ik meen het...’ Ik haal mijn schouders op. Ik moet met een overtuigender argument komen, dat weet ik, maar ik weet niet hoe.

‘Een hoop informatie?’ herhaalt ze. ‘Noem jij het zo?’ Ze schudt haar hoofd en tikt ongeduldig met haar vingers op de armleuning

van haar groene, metalen stoel. Dan laat ze haar blik rustig over me heen glijden.

Ik zucht. Ik kan wel wensen dat ik dit beter had aangepakt, dat ik het allemaal ongedaan zou kunnen maken, maar daar is het toch al te laat voor. Al moet ik wel iets doen met de situatie zoals die nu is. 'Ik hoopte vooral dat jij het zo zou zien, denk ik,' zeg ik. 'Geschift, ik weet het.'

Ze zuigt haar longen vol lucht zonder een spier te vertrekken. Haar gezicht is zo kalm dat ik er niets aan kan aflezen. Net als ik iets wil zeggen en haar wil smeken me te vergeven, zegt ze: 'Dus je meent het? Je hebt mij onsterfelijk gemaakt? Ik bedoel... het is dus echt waar?'

Ik knik en voel mijn maag samentrekken van de zenuwen. Ik ga rechterop zitten en trek mijn schouders naar achteren om me voor te bereiden op de klap die gaat komen. Of ze me die letterlijk geeft of alleen verbaal, maakt niet uit. Ik verdien niet beter na wat ik gedaan heb. Haar leven zal nooit meer hetzelfde zijn dankzij mij.

'Ik...' Ze knippert een paar keer en hapt nog eens naar lucht. Haar aura is onzichtbaar en ik kan dus niet zien in welke stemming ze is, niet sinds ze net als ik onsterfelijk werd. 'Ja, nou ja, ik ben gewoon geschokt. Nee, serieus, ik weet echt niet wat ik moet zeggen.'

Ik pers mijn lippen op elkaar en laat mijn handen op mijn schoot vallen, waarna ik begin te frunniken aan het armbandje met de paardenbitjes dat ik altijd draag. Ik schraap nerveus mijn keel. 'Haven, luister. Het spijt me echt heel erg. Heel, heel erg. Je hebt echt geen idee hoe erg. Maar ik...' Ik schud mijn hoofd en weet dat ik nu iets zinnigers moet zeggen. Maar toch wil ik graag mijn kant van het verhaal vertellen – de onmogelijke keuze waarvoor ik geplaatst werd, hoe het voelde haar zo bleek en hulpeloos, op het randje van de dood te zien, elke oppervlakkige ademhaling mogelijk haar laatste...

Maar voor ik kan beginnen aan mijn verhaal, leunt ze naar voren over de tafel en ze kijkt me met grote ogen aan. 'Ben je niet goed wijs?' Ze schudt haar hoofd. 'Ga je gewoon je verontschuldigen aanbieden, terwijl ik hier zit zonder dat ik de woorden kan vinden om te zeggen hoe gaaf, hoe vet, hoe geweldig dit is? Ik heb geen idee hoe ik je hiervoor ooit moet bedanken!'

Watte?

‘Ik bedoel, dit is gewoon zo ongelooflijk, zo *fugging* cool!’ Ze grijnst breed en stuitert in haar stoel, haar gezicht straalt als een zonnetje. ‘Dit is toch echt het coolste, het *fugging* gaafste dat me ooit is overkomen! En dat heb ik aan jou te danken!’

Ik slik en kijk zenuwachtig om me heen, onzeker wat ik moet doen. Het is niet de reactie die ik verwachtte. Niet waarop ik me heb voorbereid. Maar het is wel precies de reactie waarvoor Damen me waarschuwde.

Damen – mijn beste vriend, mijn zielsverwant, de grote liefde van mijn leven en al mijn voorgaande levens. Mijn onwaarschijnlijk sexy, knappe, aantrekkelijke, getalenteerde, geduldige en begripvolle vriend die wist dat dit zou gebeuren en die me smeekte hem mee te laten gaan voor het geval dat. Maar daar was ik te eigenwijs voor. Ik wilde het zelf doen, in mijn eentje. Ik heb haar onsterfelijk gemaakt – ik heb haar gedwongen het elixir, de onsterfelijheidsdrank, te drinken – en dus moet ik haar uitleggen hoe dat kon gebeuren. Al verloopt het niet echt volgens plan. Helemaal niet, zelfs.

‘Ik bedoel, het is net zoiets als een vampier worden, toch? Maar dan zonder bloed te hoeven drinken!’ Haar glinsterende ogen kijken me opgewekt aan. ‘O, en ik kan ook gewoon in de zon lopen en ik hoef niet in een doodskist te slapen!’ Haar stem wordt hoger en harder nu ze er plezier in krijgt. ‘Dit is zo ontzettend gaaf – het is net een droom die uitkomt! Alles wat ik ooit heb gewenst, komt nu eindelijk uit! Ik ben een vampier! Een schoonheid van een vampier en dat zonder al die akelige randvoorwaarden!’

‘Je bent geen vampier,’ zeg ik somber en met tegenzin. Hoe heeft het zover kunnen komen? ‘Die bestaan niet.’

Nee, vampiers bestaan niet, evenmin als weerwolven, elfjes en feeën. Wat wel bestaat zijn onsterfelijken en dankzij Roman en mij worden dat er met de maand meer.

‘Hoe weet je dat zo zeker?’ vraagt Haven nieuwsgierig met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Omdat Damen al wat langer meegaat dan ik,’ antwoord ik. ‘En hij heeft er nooit eentje gezien – of iemand ontmoet die er ooit een

gezien heeft. Volgens ons stammen de vampierlegendes wel af van onsterfelijken, maar met een paar afschrikwekkende toevoegingen. Het bloed zuigen, niet in de zon kunnen lopen en die knoflookallergie zijn er allemaal bij verzonnen.' Ik buig naar haar toe. 'Allemaal voor een extra dramatisch effect.'

'Interessant.' Ze knikt, maar haar gedachten zijn elders. 'Kan ik nog wel cakejes eten?' Ze gebaart naar het gedeukte aardbeientaartje, waarvan één kant is ingestort en geplet zit tegen het kartonnen doosje, terwijl de andere kant nog intact is en er smakelijk uitziet. 'Of moet ik vanaf nu soms iets anders...' Opeens worden haar ogen groot en voor ik kan ingrijpen, slaat ze met haar hand op tafel en piept: 'O mijn god – dat drankje! Dat is het, hè? Die rode zool die jij en Damen altijd naar binnen kloppen? Dat is het, hè? Nou, waar wacht je nog op? Geef me het spul maar, dan is het meteen officieel! O, ik kan niet wachten!'

'Ik heb niks bij me.' Haar gezicht verandert van blij naar teleurgesteld en ik haast me uit te leggen waarom. 'Luister, ik weet dat je het allemaal hartstikke gaaf vindt klinken, en dat is grotendeels ook terecht. Ik bedoel, je zult nooit ouder worden, nooit meer puisten krijgen, geen gespleten haarpunten. Je hoeft nooit naar de sportschool en je wordt misschien zelfs nog een stuk langer... alles is mogelijk. Maar er is nog meer – bepaalde dingen die je moet weten – dingen die ik moet uitleggen, zodat je...' Ik stop met praten als ik haar van haar stoel overeind zie springen, soepel als een kat. Dat is ook een van de bijwerkingen van onsterfelijkheid.

Ze springt van haar ene voet op haar andere. 'Toe, zeg. Wat valt er nou nog uit te leggen? Als ik hoger kan springen, sneller kan rennen, nooit meer ouder word of zwakker... Wat blijft er dan over? Volgens mij kan ik er de rest van de eeuwigheid wel tegenaan zo.'

Ik kijk nerveus om me heen, wetende dat ik haar enthousiasme moet zien te remmen voor ze echt gekke dingen gaat doen. Straks trekt ze te veel aandacht en dat risico kunnen we niet nemen. 'Haven, alsjeblieft, ga even zitten. Ik meen het. Er is nog meer. Een hele hoop meer,' fluister ik vrij kortaf en bevelend, maar zonder indruk te maken. Ze blijft staan, schudt haar hoofd en weigert mee te werken. Ze is nu al zo betoverd door haar nieuwe krachten dat

ze van tegendraads meteen doorschiet naar strijdlustig.

‘Je doet overal altijd zo ernstig en krampachtig over, Ever. Ik meen het. Al-les wat je zegt en doet is altijd zo ontzettend bloed-serieus. Echt, hoor. Je geeft me de sleutels tot het paradijs en dan wil je dat ik braaf blijf zitten zodat je me kunt vertellen over alle negatieve dingen? Dat is toch geschift?’ Ze rolt met haar ogen. ‘Kom op, relax een beetje, ja? Laat me nou eerst even spelen en het uit-proberen. Kijken wat ik allemaal kan. Zullen we een wedstrijdje rennen? Degene die vanaf de stoep als eerste bij de bieb is, wint!’

Ik schud mijn hoofd en zucht diep. Ik wil dit niet hoeven doen, maar ik kan niet anders dan telekinese gebruiken. Dat is het enige wat hier een eind aan maakt en haar laat merken wie de baas is. Ik knijp mijn ogen toe en concentreer me op haar stoel, die ik over de tegels laat schuiven tot hij tegen haar knieholtes botst en ze erin valt.

‘Hé, dat deed zeer, hoor!’ Ze wrijft over haar benen en kijkt me kwaad aan.

Ik haal mijn schouders op. Ze is onsterfelijk – blauwe plekken krijgt ze er niet van. Ik heb haar nog zoveel te vertellen, maar als ze zo doorgaat is er veel te weinig tijd voor. Dus buig ik over de tafel naar haar toe en wacht tot ik haar volledige aandacht heb. ‘Neem één ding van mij aan: je kunt het spel niet spelen zonder de regels te kennen. En als je de regels niet kent, is de kans groot dat je iemand – of jezelf – kwetst of erger.’

Twee

Haven ploft neer in de passagiersstoel, leunt tegen het gesloten portier en vouwt haar benen onder zich op de zitting. Kwaad fronsst ze haar wenkbrauwen en ik krijg allerlei binnensmondse verwensingen naar mijn hoofd terwijl ik de parkeerplaats af rijd.

‘Regel nummer één,’ ik kijk boos terug en negeer haar vijandige blik. Dan veeg ik mijn lange, blonde haren uit mijn gezicht. ‘Jemag-het-aan-niemand-vertellen.’ Ik wacht even voor ik verderga om het goed te laten doordringen. ‘Ik meen het. Niet aan je moeder, je vader, je broertje Austin...’

‘Toe, zeg.’ Ze wiebelt in haar stoel, kruist haar benen anders en frummelt aan haar kleding terwijl ze met haar voet schommelt. Ze vindt het blijkbaar afschuwelijk om met mij in deze kleine ruimte opgesloten te zitten. ‘Ik praat toch al nauwelijks met ze,’ zegt ze gefrustreerd. ‘En trouwens, je valt in herhaling, want dat heb je al gezegd. Luid en duidelijk. Dus hup met de rest, dan kan ik weg en eindelijk beginnen aan mijn nieuwe leven.’

Ik slik, maar ik laat me niet opjagen of van de wijs brengen. Bij het stoplicht werp ik een zijdelingse blik op haar. Ik móét haar duidelijk zien te maken hoe belangrijk dit is. ‘Dat geldt dus ook voor Miles. Je mag hem absoluut niets vertellen.’

Ze rolt met haar ogen en draait aan de ring rond haar middel-

vinger, die ze het liefst naar me zou opsteken. 'Oké. Niemand vertellen. Dat weet ik nou wel,' mompelt ze. 'Anders nog iets?'

'Je kunt gewoon blijven eten.' Ik rijd over een kruispunt en voer het tempo op. 'Maar je hebt er waarschijnlijk niet altijd trek in, omdat het elixir voldoende vult en alle voedingsstoffen bevat die je nodig hebt. Toch is het, zeker in het openbaar, belangrijk om zo normaal mogelijk over te komen en dus in elk geval te doen alsof je eet.'

'Wat, zoals jij zeker?' Met een opgetrokken wenkbrauw en een sarcastische grijns kijkt ze naar me. 'Elke lunchpauze scheur je je brood aan flarden en verkruimel je de chips. Denk je nou echt dat niemand dat merkte? Was dat jouw beste poging om normaal over te komen? Miles en ik dachten al dat je een eetstoornis had.'

Ik haal diep adem, concentreer me op de weg en mijn snelheid. Ik moet kalm blijven. Het werkt net als karma, waar Damen het altijd over heeft – op elke actie volgt een reactie – en dit is waar mijn acties toe hebben geleid. Maar als ik die keuze opnieuw moest maken, zou ik niets veranderen. Ik zou precies hetzelfde doen. Dit moment mag dan pijnlijk zijn, maar het is nog altijd beter dan naar Havens begrafenis te moeten gaan.

'O, mijn god!' Ze kijkt me aan met grote ogen en haar mond open. Met een piepend stemmetje roept ze uit: 'Volgens mij... volgens mij hoorde ik wat je dacht!'

Ik kijk naar haar. Het dak van de cabrio is naar beneden, de Zuid-Californische zon schijnt recht op ons neer en toch voel ik een koude rilling.

Dit is niet best. Helemaal niet best.

'Je gedachten! Je was blij dat je niet naar mijn begrafenis hoefde, of zoiets, toch? Ik bedoel, ik hoorde jouw woorden in mijn hoofd. Wat onwijs gaaf!'

Meteen scherm ik mijn gedachten, mijn energie en de rest af. Ik vind het griezelig dat ze dit nu al kan als ik haar gedachten niet kan lezen en haar nog niet eens heb geleerd hoe ze zich moet afschermen.

'Dus jullie meenden het echt? Dat hele telepathieverhaal? Jij en Damen kunnen elkaars gedachten lezen.'

Ik knik langzaam, met tegenzin. Haar ogen glinsteren feller dan ik ze ooit heb zien doen. Haar normaal onopvallende, bruine irissen – soms verborgen achter allerlei kleuren lenzen – tonen nu een glimmende mengeling van goud, topaas en brons. Weer zo'n bijwerking van onsterfelijkheid.

'Ik wist wel dat jullie raar waren, maar dit slaat alles. En nu kan ik het ook! Jezus, ik zou willen dat Miles er was!'

Even sluit ik mijn ogen en ik schud mijn hoofd om kalm te blijven. Hoe vaak moet ik het nou nog zeggen? Ik rem voor een voetganger en zeg: 'Maar je mag Miles niets vertellen, weet je wel? Dat heb ik je toch uitgelegd?'

Ze schudt de woorden van zich af en draait een pluk van haar glanzend bruine haren rond haar wijsvinger. Ze lacht naar een jongen van onze school die naast ons komt staan in zijn zwarte Bentley.

'Oké. Oké! Ik zeg niks tegen hem. Chil effe, ja?' Ze richt zich op onze klasgenoot, zwaaiend, lachend en flirtend, en ze blaast hem zelfs handkusjes toe. Ze lacht als hij nog een keer extra omkijkt. 'Het geheim is veilig. Ik ben gewoon gewend hem alle spannende dingen te vertellen, dat is alles. Maar dat leer ik wel weer af. Toch moet je toegeven dat het supercool is. Ik bedoel, hoe reageerde jij dan toen je erachter kwam? Ging jij niet compleet uit je dak?'

Ik trap het gas harder in dan ik eigenlijk wilde en de auto schiet vooruit terwijl ik terugdenk aan die allereerste dag – althans, die eerste keer dat Damen me het nieuws probeerde te vertellen op de parkeerplaats van school. Maar toen wilde ik niet luisteren. En nee, ik ging niet uit mijn dak. De tweede keer dat hij me vertelde over ons lange en gecompliceerde verleden, wist ik nog niet wat ik ermee aan moest. Ja, het leek me aan de ene kant wel gaaf na al die eeuwen eindelijk samen te kunnen zijn. Aan de andere kant viel het me zwaar. Ik moest er tenslotte een hoop voor opgeven.

Eerst dachten we ook dat ik zelf kon kiezen: het elixir drinken en mijn onsterfelijkheid accepteren, of het negeren, mijn leventje leiden en ergens in de verre toekomst sterven zoals iedereen. Maar nu weten we wel beter.

Nu weten we hoe het een onsterfelijke vergaat.

Nu weten we dat Schaduwland bestaat.

De oneindige leegte.

De eeuwige duisternis.

De plek waar onsterfelijken geïsoleerd en zielloos de rest van hun tijd moeten doorbrengen – de rest van de eeuwigheid.

Een plek die we moeten mijden.

‘Hal-lo? Aarde aan Ever?’ Haven lacht.

Ik trek mijn schouders op; met dat antwoord moet ze het maar doen.

Dan leunt ze naar me toe. ‘Sorry, hoor, maar ik begrijp jou niet.’ Ze kijkt me aandachtig aan. ‘Dit is gewoon de beste dag van mijn hele leven en jij richt je alleen op de negatieve dingen. Ik bedoel, hal-lo? Gedachten lezen, sterker worden, eeuwig jong en knap zijn – doet dat je niks, of zo?’

‘Haven, het is niet alleen maar leuk, het is..’

‘Ja-haa.’ Ze rolt met haar ogen en gaat met een ruk tegen de leuning van de stoel zitten, haar benen opgetrokken en haar armen stevig om haar knieën geslagen. ‘Er zijn regels en minder leuke kantten. Dat heb ik nou wel begrepen, zeg.’ Ze fronst, pakt haar haar vast en draait het tot een dikke, bruine staart. ‘Maar jezus, word je er nou nooit doodmoe van? Altijd maar zo ernstig te zijn, rond te lopen met zo’n last op je schouders? Je leidt een luizenleventje. Je bent blond met blauwe ogen, je bent lang, fit, getalenteerd en o ja, de meest sexy gozer op de hele planeet is dolverliefd op je.’ Ze zucht en vraagt zich af waarom ik dat allemaal niet zie. ‘Ik bedoel, je hebt een leven waar andere mensen alleen van kunnen dromen, maar jij loopt rond met een lang gezicht. Echt hoor. Het spijt me dat ik dit moet zeggen, maar dat is gewoon gestoord. Want om eerlijk te zijn: ik voel me fantastisch! Hyper! Alsof er een elektrische lading door mijn aderen stroomt! Dat pessimistische gedoe van jou is niks voor mij. Ik sluip echt niet rond op school in een lelijke *hoody* met zonnebril en een iPod-implantaat in mijn hoofd zoals jij altijd deed. Ik bedoel, ik begrijp nu in elk geval waarom je dat deed – dat was om al die stemmen en gedachten buiten te sluiten, hè? Maar toch – *no way* dat ik dat ga doen. Ik ga ervan genieten zoveel ik kan. En als Stacia, Honor of Craig mij of mijn vrienden ook maar een beetje dwarszitten, dan